

Heidi Engel Hunderup

Dragernes Dal

Det magiske diamant æg

Originaltitel: Dragernes Dal
Copyright 2016 - Heidi Engel Hunderup
Publiceret af Saxo Publish
Omslag: Heidi Hunderup

ISBN 9788740404647
2. udgave, 1. oplag

Denne bog er tilegnet min søn Nicolai Engel
Hunderup.

Tak for alle dine kommentarer og ideer.
De har været til stor hjælp i processen
med at skrive denne bog.

DRAGERNES DAL

Heidi Engel Hunderup

Kapitel 1 – Opdagelsen

Det var ved at være aften. Freja sad på gulvet og betragtede tasmørket, der ubarmhjertigt fortrængte dagens sidste lys og åd sig vej ind i værelset. For hvert minut der gik, blev mørket tættere og skyggerne omkring hende fik en sælsom, næsten overnaturlig glød.

Hun skuttede sig og prøvede at ryste den pludselige fornemmelse af ubehag fra sig. Det var Sigrid, hendes 9-årige lillesøster, som var årsagen til at hun sad her i mørket og følte sig underligt fortabt. Sigrid havde sumpfeber. En sygdom som var frygtet blandt beboerne i deres landsby, fordi chancen for at overleve den, ikke var særlig stor.

Symptomerne var begyndt få dage efter, at de var vendt tilbage fra deres årlige tur til sumpområderne i syd. Først havde det bare virket som en helt almindelig forkølelse, men så en nat kom feberen. Den fejede gennem Sigrid, som en sandstorm der hvirvler gennem ørkenen og kvæler alt på sin vej. Derefter var det virkelig begyndt, at gå ned af bakke. Sigrid sov næsten hele tiden og når hun endelig var vågen, kunne hun ikke genkende sin familie.

Freja vidste godt, at det var et dårligt tegn, men alligevel blev hun ved med at håbe på et mirakel. Deres storebror Marthe var død i en jagtulykke to år tidligere og hun kunne slet ikke bære tanken om også at skulle miste Sigrid.

Rastløs rejste hun sig op og gik hen til sengen, hvor lillesøsteren lå. Hun lignede nærmest en engel, som hun lå der, med det lange lyse hår spredt ud som en glorie omkring det blege ansigt.

”Hvor ville jeg dog ønske, at der var noget jeg kunne gøre for at hjælpe dig”, hviskede hun, mens hun forsigtigt rettede på det hæklede tæppe. Faktisk var hun parat til at gøre hvad som helst, men desværre var der ingen som kendte en kur mod sumpfeber.

”Freja kom lige herud.” Moderens stemme, rev hende brat tilbage til virkeligheden.

”Kommer nu.”

Hun skyndte sig ud i køkkenet, hvor hendes mor stod og stegte frikadeller ved det gamle jernkomfur. Hun så træt ud. Øjnene lå dybt i øjenhulerne og der var kommet noget opgivende over hendes blik, som ikke havde været der før. Freja sank en klump og prøvede

at smile.

"Så er jeg her mor. Hvad ville du?"

"Jeg vil gerne have, at du går over til Gammelmor med et brød og en portion stuvning. Selvom Sigrid er syg, skal Gammelmor jo stadig have noget at spise", fortsatte moderen og anbragte en kurv foran hende.

"Men Sigrid?"

"Sigrid bliver hverken mere eller mindre syg af, at vi sulter Gammelmor og desuden har du siddet ved hendes side længe nok. Jeg er bekymret for dig Freja. Det tjener ikke noget formål, at du piner dig selv. Gå over til Gammelmor med maden. Du kan jo altid spørge Gillian, om han gider gå med dig."

Gillian var 16 år lige som hende selv og søn af byens eneste smed. Han havde altid været hendes bedste ven og hun kunne slet ikke forestille sig, hvordan det ville være, hvis de en dag blev uvenner. Det var simpelthen en fuldstændig umulig tanke. Gillian var en rigtig charmetrold med sit halvlange lyse hår, strålede blå øjne og et smil, der kunne smelte selv de sureste gamle damer. Kort sagt, så var der altid lagt op til sjov og ballade, når man var sammen med ham. Bare det at tænke på ham, fik hende faktisk til at føle sig bedre tilpas.

”Så Freja, ikke mere dagdrømmeri. Kom så af sted. Du skulle jo gerne nå derover, inden Gammelmor går i seng.”

”Men mor, jeg kan da ikke gå fra Sigrid når hun er så syg, tænk nu hvis...” Freja turde ikke fuldføre sætningen.

Lyset der et kort øjeblik havde skinnet i moderens øjne, forsvandt øjeblikkeligt.

”Freja, der sker ikke noget med Sigrid i aften. Gå nu hen til Gammelmor. Jeg skal nok passe på Sigrid imens.”

Freja sukkede. Hun vidste at slaget var tabt. Når deres mor var i det humør, hjalp det ikke spor at sige hende imod. Derfor tog hun bare kurven og forlod værelset, uden at sige et ord.

Udenfor var det i mellemtiden blevet helt mørkt. Trods det kølige vejr, var det en smuk klar aften og tusindvis af stjerner funkede lystigt på himlen. Hun begyndte hurtigt at gå ned af stien mod centrum. Faktisk elskede hun aftner som denne og plejede at kunne sidde i timevis og bare stirre op på stjernerne, mens hun drømte om alle de spændende ting der var ude i verdenen. Men i aften var der ikke tid til den

slags. I aften galt det bare om at få overstået besøget hos Gammelmor, så hun kunne komme tilbage til Sigrid.

Deres hus lå selvfølgelig i udkanten af landsbyen, så hun skulle både forbi torvet, kirken og købmandsgården, før hun nåede hen til smedjen, hvor Gillian boede. Gruset knasede under hendes fødder, mens hun hurtigt travede afsted. Der stod tændte stearinlys i de fleste af husenes vinduer og det flakkende gullige lys, fik det hele til at se så hyggeligt og velkendt ud. Hvis ikke Sigrid havde ligget syg derhjemme, ville det bare have været en aften som tusinde andre aftner før denne.

Kurven var tung og hun var godt træt i armene, da hun endelig nåede frem til torvet. Hun fortsatte hen langs gadekæret, hvor en enlig andrik svømmede rundt i store dovne cirkler og videre hen til kirken og den gamle præstegård. Hun fortsatte langs med muren ind til kirkegården, mens hun passede godt på ikke at kikke ind. Godt nok påstod hendes mor, at der ikke fandtes spøgelser, men det var nu alligevel lidt uhyggeligt at gå forbi kirkegården i mørke. Kort efter kom købmandsgården og smedjen hvor Gillian boede til syne. Det var ikke nogen hemmelighed, at alle i

byen regnede med at Gillian skulle være smed lige som sin far, men Freja vidste, at han faktisk meget hellere ville være købmand. Hun gik hurtigt det sidste stykke hen til huset, satte kurven fra sig på jorden og bankede let på døren.

Gillian åbnede døren med morskaben lysende ud af øjnene og hun kunne høre latter og småsnak inde fra huset.

"Freja. Hej. Hvordan går det med Sigrid?" Gillian smilede varmt og trak hende indenfor.

"Hun har det ikke så godt. Sover bare hele tiden." Freja kunne selv høre, hvordan hendes stemme skælvede, så hun skyndte sig at fortsætte, inden hun begyndte at tude. "Mor har sendt mig ud med mad til Gammelmor, så jeg tænkte på om du gider gå med derhen?"

"Selvfølgelig går jeg med. Jeg skal bare lige hente min trøje."

Gillian forsvandt ud af syne, men var tilbage et øjeblik efter med en trøje i hænderne. De vinkede hurtigt farvel til hans familie og begyndte at gå ned af vejen mod Gammelmors hytte.

Gammelmor var både elsket og frygtet blandt

beboerne i deres landsby. Der var ingen som vidste, hvor gammel hun egentlig var, men hendes hud var rynket som en gammel indtørret blomme og hendes lange fingre, var så krogede, at de nærmest lignede klørene på en rovfugl. Hendes stemme var høj og pibende og hun veg ikke tilbage for at sende en skarp besked afsted, hvis hun mente, at det var nødvendigt. Derfor undgik de fleste af landsbyboerne Gammelmor og kom kun forbi, hvis de havde brug for et godt råd eller en opskrift på en lægende drik. Men sådan var det ikke med Freja. Tværtimod, så elskede hun den gamle kone højt, også selvom hun nogle gange var lidt besværlig. Frejas mormor var død, mens Freja stadig var en lille pige, så Gammelmor havde altid fungeret som en slags reservebedste for hende og hendes søskende.

Gammelmor smilede glad da hun åbnede døren og vinkede dem indenfor. Hytten hun boede i var lille men hyggelig. Den bestod kun af ét stort rum, som blev opvarmet af et lille bål, der brændte lystigt i ildstedet.

"Gammelmor, vi kommer med stuvning og brød til dig. Skal jeg varme det over ilden?"

"Åh ja tak, det ville være dejligt min pige. Det er

flere dage siden, at jeg sidst fik et måltid varm mad." Gammelmor smilede så stort, at man tydeligt kunne se hendes tandløse gummer.

"Sigrid har været syg Gammelmor, hun har fået sumpfeber."

Frejas stemme knækkede over ved de sidste ord. Pludselig kom de sidste dages begivenheder væltende ind over hende. Hun satte sig brat ned på Gammelmors seng og begyndte at græde.

"Så, så lille ven, det skal nok gå." Gammelmor satte sig på sengekanten ved siden af hende.

"Nej det vil ikke. Sigrid skal dø og jeg kan ikke forhindre det."

Gammelmor lagde armen om hende og strøg hende blidt over håret, mens Gillian rørte utilpas på sig i baggrunden.

"Det er så uretfærdigt Gammelmor. Vi har prøvet alt og der er intet som hjælper. Jeg ville ønske, at der var noget jeg kunne gøre, snøftede Freja. Noget der rent faktisk ville hjælpe."

Gammelmor sad ganske stille på sengen, med et eftertænksomt udtryk i ansigtet. Freja skævede nervøst til hende, bange for at hun havde fornærmet den gamle kone.

"Freja, hvor meget er du parat til at gøre, for at hjælpe din lillesøster", spurgte Gammelmor stille, mens de klare øjne betragtede Freja intenst. Freja rettede sig op og kikkede undersøgende på hende. Selv Gillian holdt op med at stirre ned i gulvet og kikkede overrasket op.

"Hvad mener du Gammelmor, kender du en kur?" Freja kikkede håbefuldt på den gamle kvinde.

"En kur nej, men måske er der en anden måde, du kan hjælpe Sigrid på. Men det er farligt og du kan ikke fortælle en eneste sjæl om, hvor du skal hen, eller hvorfor. Spørgsmålet er bare om du er parat til at gøre det, der skal gøres?"

"Parat, parat", råbte Freja og knugede Gammelmors hænder. "Jeg vil gøre hvad som helst for at redde Sigrid, det ved du da."

"Og jeg vil også gerne hjælpe", kom det lavmælt fra Gillian.

"Godt så børn, så må jeg vel hellere fortælle jer det hele."

Gammelmor rettede ryggen og satte sig bedre til rette på sengen.

"Dengang jeg stadig var ganske ung, ikke meget ældre end I er nu, da oplevede jeg noget meget

mærkeligt og meget skræmmende.”

Gammelmor holdt en kunstpause og stirrede på Gillian og Freja.

De kikkede begge forventningsfuldt på hende.

”Vi havde været af sted på vores årlige tur til sumpene. Det havde været en rigtig grim tur og fem personer var blevet smittet med sumpfeber.”

”fem, det var mange Gammelmor”, sagde Freja.

”Ja og de døde alle fem. Hele landsbyen sørgede over dem og et par af de unge mænd besluttede, at nu skulle det være nok. De blev enige om, at rejse mod nord for at lede efter et andet sted, hvor der voksede siv, som vi kunne bruge til at lave vores kurve af.”

Hun hostede lidt og tog taknemmeligt imod den kop te, som Freja havde hentet og skænket op til hende.

”Og hvad skete der så Gammelmor”, spurgte Gillian.

”Jo ser du, den ene af de unge mænd var Ravne, ham har i sikkert hørt om.”

”Ravne, det var ham, der var tæt på at blive dræbt af en vild drage, var det ikke.”

Freja kikkede på Gammelmor med store øjne.

”Jo det var Ravne, min Ravne” tilføjede hun. ”Jeg var forelsket i Ravne og da han kom og spurgte mig, om

jeg ville følge med ham nordpå, svarede jeg øjeblikkeligt ja.”

Gammelmor smilede ved tanken.

”Ravne var modig og stærk. Jeg tvivlede ikke et øjeblik på, at hvis der var nogen der kunne finde et andet sted, vi kunne høste siv, så var det ham. Vi planlagde det hele meget nøje. De andre i landsbyen syntes vi var tossede, men de hjalp os alligevel med at forberede rejsen. To af Ravnes venner rejste sammen med os. De hed Valdemar og Knut. Vi startede vores rejse en tidlig efterårs morgen. Efter at have sagt farvel til familie og venner, begav vi os af sted. Vi gik i mange, mange dage. Hver aften slog vi lejr et nyt sted og naturen vi kom igennem, begyndte langsomt at forandre sig. Pludselig kunne vi se bjerge i det fjerne og vi blev ved med at gå, til vi en dag stod for foden af et meget højt bjerg.”

Gammelmor tav og tog endnu en slurk af teen.

”Vi besluttede at fortsætte op af bjerget, for at finde ud af hvad der lå på den anden side. Vi fandt et sted, hvor der var en naturlig sti op. Det tog os mange timer, at nå toppen, men endelig stod vi der og kunne kikke ned på den anden side. Vores skuffelse var stor, da vi så at dalen under os var fyldt med træer, uden

den mindste antydning af vand eller siv.”

Gammelmor holdt endnu en pause og kikkede på dem.

”Vi skulle have givet op på det tidspunkt, men det gjorde vi ikke. Vi besluttede at klatre ned i dalen og se om vi kunne finde en vej over det næste bjerg. Så skete den første ulykke. Valdemar mistede fodfæstet og faldt ned af den stejle klippeside. Han var død på stedet. Vi begravede ham så godt vi kunne og fortsatte vores tur ned af bjerget. Da vi endelig kom ned, var vi alle tre udmattede og trængte til hvile. Vi slog lejr et par dage og fortsatte så vores rejse gennem skoven i dalen. Træerne var anderledes end dem vi havde set før. De var høje og havde nogle underlige blade, der mest af alt lignede de nåle, man laver af dyrenes knogler. Bortset fra at de selvfølgelig var grønne.”

Blade der lignede nåle. Freja og Gillian kikkede undrende på hinanden. Gammelmor fortsatte.

”Da vi endelig kom ud af skoven, stod vi for foden af endnu et bjerg. Et stykke op af bjergsiden, var der en hule. Vejret var forfærdeligt, det stormede og regnede og vi klatrede op af bjergsiden så hurtigt vi kunne. Vi havde besluttet at søge læ i hulen. Den

første der nåede frem var Knut. Han styrtede ind i hulen, mens han råbte til os, at vi skulle skynde os. Så forsvandt han af syne. Et øjeblik efter hørte vi ham skrig. Det var det frygteligste skrig, jeg nogensinde havde hørt. Det var som om blodet frøs til is i mine årer – det var et skrig fyldt af smerte og angst. Vi klatrede så hurtigt vi kunne og løb det sidste stykke hen til hulen. Da så vi den. Dragen. Det var den smukkeste og samtidig den mest frygtindgydende skabning jeg nogensinde havde set. Den var stor, meget større end noget andet dyr. Dens skind var rødt og fyldt med skæl på størrelse med mine hænder og dens hale var besat med pigge så lange som min underarm”, sagde Gammelmor og viftede med sin ene skeletagtige arm. “Knut lå på hulens gulv. Han var indsmurt i blod. Vi stod bare der, fuldstændigt paralyseret af det frygtelige syn. Dragen kikkede på os med sine gule øjne, bøjede sig ned og tog fat i Knuts ene ben. Den løftede ham op og svingede ham fra side til side, indtil han ramte grottens væg. Hans hoved brast ved slaget, som en stor overmoden melon.

Freja gispede og tog hænderne op for ansigtet. Selv Gillian var blevet bleg. Gammelmor fortsatte.

”Ravne fór frem for at kæmpe mod dragen, men jeg greb fat i hans arm og holdt ham tilbage. Jeg var bange for at han også ville blive dræbt. Dragen brølede og vi måtte dukke os for ikke at blive ramt af de flammer, der stod ud af dens gab og Knut lå bare der og var død. Det var så forfærdeligt.”

”Men hvordan slap i så væk?” spurgte Freja.

”Jo ser du, mens vi stod der opdagede jeg pludselig, at dragen havde et stort grimt sår i den ene side. Der væltede pus og betændelse ud af såret, hver gang den bevægede sig. Jeg ved ikke hvor jeg fik modet fra, men jeg slap Ravne og gik hen imod dragen, mens jeg sørgede for at kikke direkte ind i dens gule øjne. Jeg stoppede et par meter fra den og begyndte at tale. Jeg fortalte den, at jeg kunne rense dens sår, så den blev rask igen. Jeg sagde også at jeg kun ville hjælpe, hvis den lod os begge leve. Mens jeg stod der, var jeg så bange at jeg troede jeg skulle besvime. Ravne var gået hen og havde stillet sig lige ved siden af mig, parat til at kæmpe hvis det blev nødvendigt. Da jeg begyndte at tale til dragen, viste jeg ikke om den ville kunne forstå mig eller ej, men jeg havde hørt at drager var intelligente væsner med overnaturlige kræfter og hvis ikke jeg prøvede, ville den jo under

alle omstændigheder slå os ihjel.”

Gammelmor hostede og drak en slurk te mere, inden hun fortsatte.

”Dragen stod længe og bare kikkede på os. Pludselig åbnede den munden og jeg troede, at det nu var ude med os, men i stedet for at dræbe os begyndte den at tale. Dens sprog var mærkeligt og i begyndelsen havde jeg svært ved at forstå hvad den sagde, men jeg forstod at den gerne ville have vores hjælp.”

Freja trak vejret dybt. Hun kunne ikke lade være med at tænke på stakkels Knut, som bare ville i læ for regnen. Gammelmor kikkede på dem og var åbenbart tilfreds med deres reaktion.

”Jeg fortalte dragen, at jeg blev nødt til at lave en salve, som jeg kunne smøre på dens sår. Jeg fortalte den også, at jeg blev nødt til at lave et bål, for at kunne fremstille salven. Dragen bøjede hovedet og gik længere ind i grotten, hvor den lagde sig ned, hvilket tydeligvis gjorde ondt på den. Jeg bad Ravne gå ud og finde noget brænde, der ikke var alt for vådt og det gjorde han, selv om han ikke var meget for at lade mig være alene med dragen. Jeg fandt nogle urter frem, som jeg havde i min oppakning, mens jeg ihærdigt prøvede at lade være med at kikke på Knuts

skamferede lig. Da Ravne kom tilbage lavede vi et bål og jeg kogte urterne, til jeg fik en tyk pasta, som jeg kunne bruge på dragens sår. Forsigtig gik jeg hen imod dragen, mens jeg forklarede den, hvad jeg blev nødt til at gøre. Vi tog noget af Knuts tøj og dyppede det i varmt vand. Bagefter badede jeg dragens sår og vaskede betændelsen væk, så godt jeg kunne. Dragen lå helt stille imens, men den holdt øje med alle mine bevægelser. Jeg var så bange, at jeg næsten ikke kunne holde mig oprejst" fortalte Gammelmor. "På en eller anden måde, lykkedes det mig at rense dens sår og smøre det med salve. Bagefter prøvede Ravne og jeg at forlade hulen, men dragen begyndte at brøle lige så snart vi nærmede os åbningen, så til sidst satte vi os tæt sammen på gulvet. Vi sad bare der og holdt om hinanden og turde ikke bevæge os. På et tidspunkt faldt vi i søvn af bar udmattelse. Da jeg vågnede næste dag, sad dragen ganske tæt på os og betragtede os med et nysgerrigt blik. Den så ud til at have det meget bedre, hvilket kun gjorde mig endnu mere bange."

Gammelmor tog en dyb indånding, inden hun fortsatte.

"Dragen talte til mig. Den fortalte at den ville lade

være med at dræbe os, fordi jeg havde fået dens sår til at blive bedre. Den fortalte også, at den aldrig før havde mødt et menneske, som ikke var løbet sin vej ved synet af den. Det undrede den meget. Sandt at sige, så undrede det også mig. Jeg ved den dag i dag ikke, hvad det var der fik mig til at blive og tilbyde at hjælpe den”, sagde Gammelmor. “Vi blev hos dragen i mange dage og hver dag, rensede jeg dens sår og smurte det med salve. Dragen gav os lov til at begravede Knut og fortalte os, at den kun havde dræbt Knut, fordi den troede at vi ville gøre den fortræd. Derefter begyndte dragen at fortælle os historier. Jeg ved ikke helt om de var sande eller ej, men den historie jeg syntes allerbedst om, var den om Dragernes Dal.”

“Dragernes Dal, den har jeg da aldrig hørt om”, indskød Gillian.

“Det er der vist ikke mange mennesker der har Gillian. Dragernes Dal er en dal, som ligger i et land mange dagsrejser herfra. Når en drage bliver for gammel til at jage, søger den hen til Dragernes Dal, for at leve der resten af sit liv. Impri som dragen hed, havde været på vej dertil, da hun pludselig blev syg. Hun havde ikke kræfter til at flyve mere og havde

gemt sig i grotten for at dø. Impri fortalte os, at drager godt kan lide smukke ting og specielt smukke ting, som også er magiske. Hun fortalte os om en diamant på størrelse med et gåseæg, som havde helbredende egenskaber. Diamantægget var blevet gemt i Dragernes Dal for tusind år siden, af en meget klog gammel drage ved navn Ramut. Diamantægget var det mest værdifulde og samtidig den smukkeste magiske genstand, en drage nogen sinde havde fundet. Impri's største ønske var, at tage til Dragernes Dal og se ægget inden hun skulle dø. Selv om diamantægget havde helbredende egenskaber, kunne det ikke holde døden borte i al evighed. Det kunne forlænge livet, men i sidste ende døde dragerne også af alderdom, ligesom mennesker. Den dag vi tog afsked med Impri, gav hun mig en medaljon. Den var lavet af sølv, med smukke mønstre og snoninger over det hele. Impri fortalte at medaljonen var magisk, men jeg har nu aldrig fundet noget magisk ved den, så måske er det bare en skrøne. Inde i medaljonen lå der et kort, som viste vej til Dragernes Dal. Man skal starte ved skoven med de mærkelige træer og fortsætte derfra. Impri fortalte mig, at medaljonen var kendt blandt drager og hvis jeg nogensinde fik

brug for hjælp, skulle jeg rejse til Dragernes Dal og vise dragerne medaljonen. Så ville de hjælpe mig. Jeg har aldrig foretaget denne rejse og kommer heller aldrig til det, men måske skal i foretage den i stedet for mig."

"Rejse dertil?" Gillian kikkede forvirret på hende. "Hvorfor skulle vi ønske at rejse til en dal fuld af farlige drager? det er da tosset." Han kikkede bebrejdende på Gammelmor.

"Diamantægget", svarede Freja. "Du vil have at vi skal finde det magiske diamantæg, med de helbredende kræfter. Det var derfor du fortalte os historien ikke Gammelmor. For at vi kunne rejse til Dragernes Dal, hente diamantægget og bringe det hjem, så det kan helbrede Sigrid."

Tanken fik hende til at springe op.

"Men kan vi nå det Gammelmor. Sigrid er meget syg, måske dør hun mens vi er væk", spurgte Freja.

"Bliver i, dør hun også", svarede Gammelmor. "Hvis I rejser, har hun dog en chance, selv om den måske er lille.

"Jeg rejser." Frejas svar kom prompte. "Hvis du ikke vil med Gillian, kan jeg godt forstå det. Det kan blive farligt.

"Hvis du rejser, så rejser jeg også. Det kan godt være at det er farligt, men hvis der er den mindste chance for at vi kan redde din lillesøsters liv, så bliver vi nødt til at prøve."

Gammelmor nikkede billigende fra sin plads i sengen.

"I bliver nødt til at forberede jer i en fart børn og i kan ikke fortælle nogen som helst om jeres rejse, det bliver nødt til at være en hemmelighed."

"Men hvordan kan det være, at vi aldrig har hørt denne historie før?" Gillian kikkede undrende på Gammelmor.

"Ravne og jeg besluttede at lade det være vores hemmelighed", svarede Gammelmor. "Ikke alle mennesker vil kunne håndtere den magt, som diamantægget vil give dem."

"Men hvis du altid har været bange for, at diamantægget ville blive misbrugt, hvordan tør du så fortælle os om det?" spurgte Freja.

"Freja, jeg har kendt dig hele dit liv. Derfor ved jeg at du aldrig ville misbruge diamantægget og det tror jeg heller ikke at Gillian vil. Desuden er jeg ved at være en gammel kone og det er på tide at give hemmeligheden videre, hvis ikke den skal gå tabt. Det kan jo også være, at I kan finde ud af om medaljonen

rent faktisk er magisk som Impri påstod. Som sagt har jeg aldrig fundet noget magisk ved den, men jeg har selvfølgelig heller aldrig gjort det store forsøg. Da Impri gav mig medaljonen, puttede jeg den bare ned i min vadsæk og glemte alt om den, indtil vi var kommet hjem. Siden da har den bare ligget i bunden af min tøjkeste uden at blive brugt, så man ved jo aldrig. Dog er der en ting jeg gerne vil have at I lover mig, inden I tager af sted.”

”Selvfølgelig, bare sig hvad det er Gammelmor”, svarede Gillian.

”Jeg vil gerne have at I sørger for at aflevere diamantægget tilbage til dragerne, når I er færdige med at bruge det. På den måde er vi sikre på, at det ikke falder i de forkerte hænder. Og så lige en ting mere. I må ikke stjæle diamantægget, det ville være forkert og stik imod den tillid Impri viste mig, da hun fortalte om Dragernes Dal. I bliver derfor nødt til at overtale dragerne til at lade jer låne det”, sagde Gammelmor og kikkede strengt på dem.

”Spørge en drage om vi må låne deres diamantæg. Konen er jo bindegul” rasede Gillian, da de var kommet ud af Gammelmors hytte. ”Man går altså ikke bare hen og siger – undskyld hr. drage, men vi har

hørt, at I har et magisk diamantæg med helbredende egenskaber. Må vi godt låne det?" Gillian rystede på hovedet. "Bindegå, det er lige hvad hun er."

Freja sagde ikke noget, hun var fordybet i tanker.

"Men helt ærligt" fortsatte Gillian. "Jeg vil gøre alt hvad jeg kan for at redde Sigrid, men det her er bare en skør historie fortalt af en gammel kone, tror du ikke?"

"Måske" svarede Freja, der baksede med medaljonen som Gammelmor havde givet hende. Pludselig gik den op.

"Se Gillian"

Inde i medaljonen lå der et gammelt og gulnet stykke papir. Freja trak papiret ud af medaljonen og åbnede det forsigtigt. Det var et kort, ganske som Gammelmor havde sagt. På kortet kunne de se bjerge og skove, floder og søer samt et sumpområde, som grænsede op til havet. Der var også en landtunge og en cirkel, der var markeret med et kryds og teksten "Dragernes Dal."

"Hun havde ret Gillian. Det er et kort og man kan se Dragernes Dal på det."

Gillian tog kortet og studerede det nøje. "Hvis kortet er ægte, så er historien om det magiske diamantæg

måske også sand. Tænk hvis det virkelig findes. Tænk på alt det gode vi kunne gøre med det Freja, ikke kun for Sigrid, men også for andre." Han tav og kikkede igen på kortet. "Det bliver en lang tur, men vi kan jage undervejs, så vi behøver ikke at tage så meget mad med og der er længe til det bliver vinter, så vi har heller ikke brug for ret meget tøj."

"Tak Gillian, uden dig ville jeg ikke kunne klare det." Gillian kikkede genert væk.

"Nå ja, det er vel ingenting. Vi skal jo bare rejse ud og finde et par drager og et magisk diamantæg, det skulle vel ikke være så svært."

"Nej selvfølgelig ikke, det er lige som en søndagstur i skoven." Freja kunne ikke lade være med at smile, selv om tanken var både skræmmende og spændende på en gang. "Men vi har meget tid Gillian. Sigrid bliver mere og mere syg. Vi må rejse allerede i nat, hvis vi skal have en chance for at hjælpe hende. Jeg kan pakke nogle ting, så snart mor og far er gået i seng og så kan vi mødes ved den gamle eg, når solen står op. Kan du være klar der?"

"Ja det tror jeg godt og så tager jeg selvfølgelig både min bue og min kniv med. Lidt brød kan jeg nok også skaffe."

”Lyder godt og mor har gemt alt Marthes tøj, så jeg kan tage et par af hans bukser og en af hans skjorter på. Det er nok mere praktisk at rejse i, end en lang kjole.”

”Ja mon ikke. Men så vil jeg skynde mig hjem og gøre klar. Vi ses senere.” Gillian vinkede og begyndte at løbe tilbage mod torvet, mens Freja fortsatte ned af stien. Hun måtte skynde sig, for der var stadig meget hun skulle nå inden de tog af sted.

Kapitel 2 – I Gammelmors fodspor

Freja lå i mørket og lyttede til sin fars sagte snorken. Det var allerede midnat og hun havde ikke engang fået hentet Marthes gamle tøj endnu. Hendes mor plejede ellers altid at gå tideligt i seng, men i aften var hun selvfølgelig blevet oppe i en evighed og hun kunne jo ikke så godt hente tøjet før hendes forældre var faldet i søvn.

Sengen knagede ildevarslende, da hun forsigtigt rejste sig op og listede hen til køkkendøren. Hun smuttede ud i den mørke entreen og stod et øjeblik stille og lyttede, mens hendes øjne langsomt vænnede sig til mørket.

Snorken, stilhed, snorken, stilhed. Det lod til at der var fri bane. Hun begyndte forsigtigt at famle sig vej gennem huset. Heldigvis stod døren ind til værelset hvor Sigrid og hendes mor sov åben, så hun kunne liste ind uden af lave støj. De sov begge tungt, så hun fortsatte gennem værelset og lagde sig på knæ foran trækisten, hvor Marthes tøj lå. Låget var stort og tungt og hun måtte bruge alle sine kræfter for at løfte det. Heldigvis lå tøjet øverst i kisten. Der var et par brune lærredsbukser, en grå skjorte og en brun

strickbluse. Marthes gamle jagtkniv lå der også. Hun samlede det hele i en bunke og lukkede forsigtigt kisten igen. Med tøjbylten i favnen skyndte hun sig tilbage til køkkenet.

”Så langt så godt. Nu skal jeg bare skifte tøj og pakke mad”, hviskede hun for sig selv, mens hun fandt et stearinlys og tændte det. Hun klædte sig på i skæret fra stearinlyset. Marthes bukser var så store, at hun blev nødt til at binde en snor om livet, for ikke at tabe dem og skjorten gik helt ned til hendes knæ. Hun hængte medaljonen om halsen og skjulte den under skjorten. Fra en af krogene i spisekammeret, tog hun en skindpose og fyldte den med brød, ost og pølse. Hun tog også en metaldunk og fyldte den med vand. Til sidst trak hun i den strikkede trøje og stak fødderne ned i et par tynde skindstøvler.

”Så Freja, så er det nu eller aldrig.”

Hun pustede stearinlyset ud og smuttede hurtigt ud af køkkenet, med skinposen hængende tungt over den ene skulder. Hun kunne stadig høre faderens sagte snorken, men der kom ingen lyde fra værelset, hvor Sigrud og deres mor lå. Forsigtigt åbnede hun hoveddøren og smuttede udenfor. Blæsten var taget til i styrke og den før så klare himmel, var nu dækket

af mørke skyer.

"Jeg kommer tilbage så hurtigt jeg kan Sigrid, det lover jeg", hviskede hun og vendte beslutsomt ryggen til huset. Med skindposen dinglende over skulderen, begyndte hun langsomt at gå ned af stien mod torvet og den gamle eg.

Gillian var allerede kommet og stod og trippede rastløst, mens han ventede på hende. Han havde både medbragt bue og pil, en kniv, en vanddunk samt en skindpose, der så ud til at være fyldt til randen.

"Freja, endelig. Jeg har ventet så længe. Jeg var lige ved at tro, at du havde fortrudt."

"Fortrudt. Nej det ville jeg aldrig gøre, men mor blev selvfølgelig længe oppe i dag. Jeg troede aldrig hun ville gå i seng."

"Nå ja, men nu er du her og det er jo det vigtigste." Freja nikkede og kikkede sig nervøst omkring.

"Vi må hellere se at komme af sted. Det kan ikke vare længe før de første begynder at vågne og vi skal helst være så langt væk som overhovedet muligt, inden de opdager at vi er forsvundet."

"Ja, du har ret, lad os gå."

Side om side gik de over torvet og fortsatte ind i

skoven. De havde ikke gået længe, før landsbyen var forsvundet ud af syne bag de høje træer.

"Gillian hvad tror du der sker, når de finder ud af at vi er væk? Tror du de sender nogen ud for at lede efter os?"

"Det kan godt være. Ja det tror jeg faktisk de gør. De ved jo ikke hvor vi er blevet af. Jeg håber bare ikke at vores forældre bliver alt for nervøse."

"Det håber jeg heller ikke. Jeg har faktisk lidt dårlig samvittighed over bare at forsvinde på den måde."

"Det har jeg også, men vi lovede jo Gammelmor at vi ikke ville fortælle noget og desuden så ved du også godt hvad der var sket. Så havde vi slet ikke havde fået lov til at tage af sted"

"Ja jeg ved det godt, men alligevel"

De fortsatte i tavshed. Over deres hoveder kvadrede fuglene allerede lystigt og det var så småt begyndt at lysne i øst.

"Du Gillian. Hvad nu hvis vores forældre prøver at følge vores spor?" Freja kikkede bagud, hvor deres fodaftryk var tydelige i den fugtige jord.

"Ja vi har vist ikke rigtigt gjort noget for at slette dem."

"Måske hjælper det, hvis vi krydser bækken og

fortsætter over på den anden side.”

”God ide. Det kan i hvert fald ikke skade at prøve”
De krydsede hurtigt bækken og fortsatte deres vandring på den modsatte bred, hvor skovbunden var dækket af blødt fugtigt mos.

”Tror du virkelig at vi kan finde vej til den mærkelige skov som Gammelmor snakkede om?” Selv om Freja ikke var meget for at indrømme det, var hun alligevel lidt bange for at de skulle fare vild.

”Gammelmor sagde jo at vi skal gå mod nord og eftersom mos altid vokser mod nord, så kan vi bare bruge mosset som vejviser. Så burde det ikke kunne gå helt galt.”

Freja kunne ikke lade være med at smile. Gillian lød altid så selvsikker. Hun var heldig at have en ven som ham, der uden tøven, var parat til at kaste sig ud i et eventyr som dette.

De gik hele dagen og holdt kun korte pauser undervejs. Til deres overraskelse fortsatte bækken dybere og dybere ind i skoven. Den snoede sig ind og ud mellem træerne, som en blank sølvslange, der fyldte verden med klukkende lyde. Hen mod aften, var de kommet længere nordpå end de nogensinde havde

været før. Denne del af skoven, var meget tættere end de var vant til. Træerne var høje og slanke og trækronerne lukkede sig tæt sammen over deres hoveder og dannede et tykt grønt tag, der forhindrede solstrålerne i at trænge igennem. Luften var varm og fugtig og skovbunden var fuld af kæmpestore bregner, der voksede side om side med en mangfoldighed af mærkelige planter. Hist og her kunne de høre et dyr flygte, når de kom gående og flere gange måtte de klatre over væltede træstammer og store sten, for at kunne komme videre. De slog lejr da tusmørket faldt på og spiste noget af deres medbragte mad, inden de lagde sig godt til rette i bregnerne og faldt i søvn. Mere end én gang i nattens løb, bevægede et nysgerrigt dyr sig hen til de sovende kæmper, men ingen af dem havde mod nok til at forstyrre deres søvn...

De næste dage lignede den første. De stod op så snart dagen gryede, spiste lidt mad, drak noget vand og forsatte dybere ind i skoven. Terrænet blev langsomt stejlere og det blev sværere at komme frem. Hvor der før havde vokset bregner, voksede der nu tætte buske og små træer. Flere gange måtte de

gå lange omveje, fordi vejen var spærret af tornekrat, der var så tætte, at det var umuligt at trænge igennem. Efterhånden som dagene gik, begyndte deres forsyninger at slippe op og den muntre stemning, som havde kendetegnet starten af deres rejse, var for længst forsvundet. Efter fire dages næsten konstant vandring, var de så trætte, at de næsten ikke orkede at løfte fødderne.

"Vi bliver nødt til at slå lejr Gillian", sukkede Freja. "Jeg er så træt at jeg næsten ikke kan gå."

Gillian kikkede sig omkring.

"Du Freja, nu hvor vi er kommet så langt væk hjemmefra, så kan vi vel godt risikere at tænde et bål, tror du ikke?"

"Joo, det kan vi vel nok, men det er jo ikke engang koldt."

"Nej det ved jeg. Men jeg tænkte at hvis vi kunne tænde et bål, så kunne jeg prøve at gå på jagt. Skoven vrimler jo med smådyr."

"Det vil være skønt. Vi har ikke fået varm mad siden vi tog afsted." Bare tanken om stegt vildt, fik hendes tænder til at løbe i vand.

"Hvis jeg er heldig, kan jeg måske endda fange en kanin."

”Okay, lad os gøre det, men først skal vi finde et sted, hvor vi kan slå lejr.”

Tanken om mad gav dem fornyede kræfter og de gik rask til. Glemte var de ømme fødder og trætheden, som fik deres ben til at dirre.

”Se”, råbte Freja pludselig og greb fat i Gillians arm. Foran dem lå den perfekte lejrplads. Bækken som var startet hjemme ved landsbyen, var efterhånden blevet så bred, at den havde forvandlet sig til en lille flod, der delte skoven i to. Vandet flød dovent af sted og var så klart, at de kunne se helt ned til bunden. I midten af floden lå en lille ø, der kunne fungere som lejrplads. De ville godt nok blive nødt til at vade igennem vandet for at komme derover, men det betød også, at de ikke behøvede at være bange for vilde dyr.

”Det er perfekt”, svarede Gillian.

De vadede hurtigt over til øen, kravlede op på bredden og smed deres oppakning på jorden. Midt på øen stod et træ hvis krone var så stor, at det henlagde det meste af øen i skygge.

”Vi kan sove under træet og mens du jager, kan jeg samle brænde til et bål og nogle bregneblade som vi kan sove på.”

”Perfekt, så tager jeg min bue og går på jagt med

det samme. Vi ses senere.” Gillian vinkede og forsvandt ud i floden igen. I løbet af et øjeblik var han nået over til den modsatte bred og var forsvundet ud af syne.

Freja måtte vade gennem floden mange gange, før der var brænde og bregneblade nok. Da hun endelig var færdig, smed hun sine våde støvler på bredden, trak tøjet af og gik ud i floden. Vandet var koldt og hun fik øjeblikkeligt gåsehud over hele kroppen, men det var dejligt at få skyllet alt snavset væk. Hun gned sig grundigt med et stort sammenfoldet bregneblad, indtil hendes hud glødede rødt i aftensolen. Bagefter løsnede hun sit lange lyse hår og gnubbede det så godt hun kunne. Da hun følte sig nogenlunde ren, gik hun op af vandet og satte sig foran bålet for at tørre. Solen var allerede ved at gå ned og tusmørket indhyllede hende i sit bløde mørke, mens hun flettede håret i to lange fletninger og tog tøjet på igen. Varmen fra bålet fik hende til at føle sig behagelig døs og hun var lige ved at falde i søvn, da Gillian kom tilbage med en kanin over skulderen. Han gjorde hurtigt kaninen klar og snart bredte dugten af mad sig over hele øen. De var begge to så sultne, at de næsten ikke

kunne vente på at kaninen blev færdig. Efter maden lå de længe på deres leje af bregner og snakkede indtil søvnen overmandede dem...

Freja fornemmede de fremmedes tilstedeværelse, længe før den svage lyd af knækkede kviste, trængte ind i hendes slumrende bevidsthed og tvang hende til at vågne. Hun blev liggende med lukkede øjne og lyttede ud i mørket, mens hun ventede på at høre lyden igen, men intet skete. Der var stille, alt for stille. Det eneste hun kunne høre, var den sagte klukkende lyd fra floden, der langsomt gled forbi. Hun åbnede øjnene på klem og spejdede forsigtigt ud i natten. Foran hende stod det mærkeligste væsen hun nogensinde havde set. Det var ikke mere end en meter højt og havde et stort hoved med spidse lodne ører, en lang tynd næse og øjne, der var ovale lige som en slanges. Dets hud var rynket og mørkebrun og det holdt et spyd i sine små hænder. Hun satte sig brat op, mens hun skreg så højt hun kunne.

"Hvad sker der?" Gillian satte sig søvndrukkent op. "Freja hvorfor skreg d..." Ordet blev hængende i luften, da han også fik øje på det mærkelige væsen. Hurtigt rakte han ud efter sin kniv og sprang op. Bag

det første væsen, kunne han se yderlige 3 silhuetter. De bar alle spyd og lignede hinanden til forveksling. Det ene væsen tog et skridt frem og Gillian huggede automatisk ud efter det. Væsnet gik forskrækket et par skridt tilbage, mens det pludrede løs på et mærkeligt sprog. Ved siden af ham, kæmpede Freja for at få viklet sin kniv ud af vadsækken, mens hun bandede lavmælt. Endelig lykkedes det og hun kom på benene i en fart.

Et øjeblik stod de alle seks og stirrede på hinanden. Væsnerne virkede ikke bange, kun nysgerrige. De var klædt i lændeklæder af skind og lange kapper. Ingen af dem havde hår, men deres isser var dækket af et tyndt lag pels og deres arme og ben virkede alt for lange til deres korte kroppe. Væsnerne blev ved med at kikke på Frejas kniv, men de talte sammen på deres underlige pludrende sprog. Freja var så bange, at hun dårligt turde trække vejret. Hun havde nær skreget igen, da et af væsnerne åbnede munden og begyndte at tale på gebrokkent menneskesprog.

”Kniv skinner meget flot, vil du bytte? Jeg giver dig Sika og du giver mig skinnende kniv?”

Freja tøvede og kikkede forvirret på Gillian. Hvad gik det her nu ud på? Gillian så lige så undrende ud, som

hun følte sig.

Tøvende sagde hun "Hvad er Sika?"

Væsnerne udstødte en forfærdelig, gennemtrængende lyd der skar gennem marv og ben. Freja blev så forskrækket at hun nær havde tisset i bukserne, men så gik det op for hende hvad lyden var.

"Gillian, jeg tror de griner af os."

"Griner, kald det at grine en gang til. Det er den uhyggeligste lyd jeg længe har hørt, men jeg tror minsandten du har ret Freja. Men hvorfor griner de, hvad er det der er så morsomt? spurgte han og kikkede strengt på væsnerne.

"Hvorfor vi griner, hvorfor vi griner?" Væsnet sank sammen på jorden, lagde begge hænder på maven og grinte endnu højere end før. I løbet af et øjeblik lå alle fire væsner på jorden og grinte så tårerne trillede ned over deres buttede kinder, mens de rullede fra side til side og holdt sig på maverne.

"Hold så op, stop", råbte Gillian og stampede i jorden af arrigskab.

"Gillian." Freja trak ham forsigtigt i ærmet. "Det er nok ikke nogen god ide at blive vred, de har trods alt spyd."

Endelig holdt væsnerne op med at grine og kom på

benene igen.

"Undskyld, stammede det ene væsen, mens det tørrede sine øjne. I er bare så sjove, hvad er Sika", snøftede han og begyndte at smågrine igen.

"Jamen vi ved virkelig ikke hvad en Sika er." Freja sukkede og rystede opgivende på hovedet.

"Ikke, du ved det virkelig ikke?" Væsnet kikkede meget forbavset på hende med sine ovale øjne.

"Nej virkelig ikke", svarede Freja.

Væsnet vendte sig om mod sine kammerater.

"Menneskerne er ikke særlige kloge, vi må hjælpe dem."

De andre væsner nikkede, så deres spidse ører gyngede.

"Hey hør lige her, vi er ikke dumme. Vi forstår bare ikke jeres sprog", sagde Freja.

"Vi forstår jeres sprog, men i forstår ikke vores. Det må betyde at I er lidt dumme ikke?"

Freja vidste ikke rigtigt, hvad hun skulle svare på det spørgsmål. Hun kikkede på Gillian, men han undgik behændigt at møde hendes blik.

"Okay, kunne i ikke bare fortælle os, hvad en Sika er", spurgte hun irriteret.

Væsnerne kikkede lidt på hinanden, så nikkede den

ene og vendte sig om mod Freja. Meget langsomt, som om den talte til et lille barn, sagde den: "En s i k a er det du kalder for et spyd. Forstå du?" Den virrede med hovedet og stirrede på Freja med sine ovale øjne.

"Nå, er det bare et spyd."

"Hun forstår det, jaa" jublede væsnerne og klappede i hænderne. "Vi er dygtige, vi kan lære menneskerne Wikleysprog."

"Okay", sagde Gillian, som ikke kunne lade være med at more sig lidt. "Lad os starte helt forfra. Mit navn er Gillian og det her er Freja og hvem er så I og hvad er I for nogle væsner?"

Det højeste af væsnerne svarede: "Jeg er Knipok og det er Ranke, Tinut og Ramleurt." Han pegede på de andre efterhånden, som han sagde deres navne.

"Vi er Wikleyer."

"Wikleyer, jer har jeg aldrig hørt om før", svarede Gillian. "Har du Freja?"

"Nej aldrig, bor I her i skoven?"

Wikleyerne nikkede så kraftigt, at deres spidse ører hoppede og dansede.

"Wikleyerne bor i træerne", sagde Knipok og pegede på trætoppene.

"Deroppe."

"Deroppe, men hvordan kommer I op?" Freja kikkede tvivlende på Wiklyernes tynde ben og små fødder.

"Vi klatrer selvfølgelig", svarede Ramleurt og rystede på hovedet, med et opgivende udtryk.

"Men hvordan, træstammerne er jo helt glatte?" Gillian troede ikke helt på dem.

"Wikleyerne begyndte igen at tale sammen på deres eget sprog. De lød som en flok pludrende småbørn. Endelig blev de færdige og Knipok kikkede på dem.

"I kan komme med hjem og besøge Wikleyerne. Så viser vi jer hvordan man klatre i høje træer. Kom, kom." Han vinkede til dem og begyndte at vade ud i floden. Freja kikkede på Gillian.

Han trak på skulderne. "Tja de virker jo ikke farlige, så lad os da bare gå med dem."

"Men Sigrid, vi skal jo finde Dragernes Dal."

"Det ved jeg godt, men det kunne jo være at Wikleyerne kan hjælpe os. De er trods alt vant til at færdes i skoven og det er vi ikke."

"Okay, men vi bliver der altså ikke ret længe", svarede Freja.

Gillian nikkede og de begyndte hurtigt at samle deres ting sammen. Wikleyerne førte dem ind i skoven, hvor

de fortsatte ned af en gammel dyresti. Efter en halv times tid, gjorde Ramleurt tegn til dem om at stoppe foran et højt træ. Han puttede fingrene i munden og piftede gennemtrængende. Øjeblikkeligt begyndte det at pusle i trætoppen og et langt reb blev kastet ned. Ramleurt greb fat i enden af rebet, snoede benene rundt om det og fløjtede. Rebet begyndte at bevæge sig opad, med Ramleurt hængende i det. Freja og Gillian kunne ikke se hvem der trak i rebet, for dets ende var fuldstændigt skjult i træets krone. En efter en blev Wikleyerne trukket op, indtil kun Knipok stod tilbage.

”Dig nu”, sagde han og pegede på Freja.

Freja greb fat i rebet, snoede benene rundt om det og fløjtede. Med det samme begyndte rebet at bevæge sig og hun blev langsomt trukket højere og højere op. Det første hun så, da hun nåede op i træets top, var fødderne af Ramleurt, Tinut og Ranke samt en Wikley hun ikke havde set før, der stod på en platform lavet af tykke grene. Ramleurt greb fat i hendes hånd og hjalp hende op på platformen. Rebet blev sænket ned igen og kort efter kom Gillians hoved til syne.

”Bor I her Ramleurt?”, spurgte Freja

”Nej, nej, nej, vi bor længere væk. Det her er bare

indgangen”, svarede den lille fyr. ”Først skal vi med en tovbane, så skal vi med endnu en tovbane og endnu en. Derefter kommer vi til Wikleyernes by.”

Tovbanen viste sig at bestå af to stykker tykt tov, som var spændt ud mellem to træer. Begge tove sad fast højere oppe i den ene ende, end i den anden, så de krydsede hinanden på midten. Fra begge tove hang flere lange reb, hvor der var lavet en løkke med en stor knude forned, der fungerede som en bærestol. Knipok viste Freja hvordan hun skulle stikke benene ind i løkken, så hun kom til at sidde på rebet, med knuden foran brystet.

”Og hvad gør jeg så nu?”

”Du holder fast”, svarede Knipok og gav hende et ordentlig skub i ryggen.

Freja røg fremad og videre ud over platformens side. Hun skreg og klamrede sig til knuden, mens hun susede af sted under trækronerne. I løbet af et øjeblik, var hun nået over på den anden side, hvor der var endnu en platform. En Wikley stod parat til at hjælpe hende ud af bærestolen. Han førte hende over til den anden side af platformen og hjalp hende med at sætte sig i en ny bærestol og kort efter var hun på vej igen. Denne gang viste hun hvad der skulle ske,

så i stedet for at lukke øjnene og klamre sig til rebet, kikkede hun ned på skoven under sig. For tredje gang skiftede hun tovbane. Langsomt begyndte hun at nyde det. Det var en fantastisk fornemmelse at sidde oppe under træernes kroner og suse af sted, hurtigere end hun nogen sinde før havde prøvet at bevæge sig. Et sted bag sig, kunne hun høre Gillian juble. Endelig nåede de frem til den sidste platform. Lige bag dem kom Tinut, Ranke, Ramleurt og Knipok. Ramleurt tog hurtigt føringen.

”Kom, Wikleyernes by er denne vej.”

De gik hen af en lang gangbro, som var bygget oppe i træet. For enden af broen kunne de se en åbning og på den anden side flimrede et underligt uroligt lys. De gik gennem åbningen og trådte ud på endnu en gangbro. Freja stoppede så brat, at Gillian nær var gået ind i hende.

”Hov, hvad laver du, se dig lige for ikke.”

Freja svarede ikke, hun stod bare helt stille og stirrede. Gillian fulgte hendes blik og gispede.

”Whauu”, kom det lavmælt fra ham.

”Ja det må du nok sige.” Freja var næsten helt paf. Knipok smilede glad og slog ud med sine tynde arme.

”Velkommen til Wikleyernes by, mennesker.”

Kapitel 3 – Byen i trætoppene

Freja og Gillian stod længe på gangbroen og stirrede på Wikleyernes by.